

Proloog

Het was een broeierige nacht toen rechercheur Valery Vennekers in haar auto op weg naar een moordzaak was. Ze had kort blond piekerig haar, blauwe ogen, was 1m75 lang en had een normaal postuur. Ze was alleenstaand moeder van de 1,5-jarige Vincent. Ze kwam al snel bij de plek en zette haar auto op een flinke afstand neer om geen sporen achter te laten. Ze stond op een verharde weg. Ze stapte uit haar auto en keek om zich heen. Ze was in een bos. Ze nam de omgeving goed in zich op. Dat was belangrijk. Ze wilde zien waar de moord gepleegd was. Wat zei een plek over de dader? Waarom in een bos? Ze zag dat het afgelegen was en dat het ook vrij stil was. Het was dus een geschikte plek om iemand te vermoorden als je niet wilde dat iemand je zag of hoorde. Ze zag dat de weg naar het bos verhard was, maar opeens ophield. Daarna was er links een bospaadje. De dader zou vast zijn auto op de verharde weg hebben laten staan om te zorgen dat er geen sporen op het bospaadje zouden komen van autobanden. Dat zei haar dat de dader goed nagedacht had over de aanpak van de moord en de voorafgaande scène. De dader kon dus professioneel te werk zijn gegaan. Een amateur zou namelijk niet hebben nagedacht over dat een autoband sporen achterlaat op een bospaadje en zou misschien wel op dat paadje hebben gereden. De dader had misschien ook wel enige kennis van forensische wetenschap.

Nu met al die programma's zoals CSI kregen mensen steeds meer inzage in forensische wetenschap: sporenonderzoek, DNA, bloed, enz.. Ook programma's zoals Criminal Minds leverde informatie op over de denkwijze van een dader en over hoe de politie een dader probeerde te doorgronden. Er waren inmiddels ook vele boeken over dit soort onderwerpen te kopen. Een beetje snuggere dader maakte dan ook dankbaar gebruik van al die informatiebronnen. En dat wist de politie! De mensen bij moordzaken beseften maar al te goed dat de meeste daders niet meer zomaar wat deden!

Ze deed speciale witte hoezen om haar schoenen om geen sporen achter te laten. Ze had een zaklamp mee om goed te kunnen zien. Ze was altijd goed voorbereid en had een aantal dingen standaard achterin haar auto liggen. Speciale witte hoezen, een wit uniform, speciale wandelschoenen, een zaklamp en nog een tas met gereedschap voor het geval ze iets moest weghalen of pakken en verder latex handschoenen. Ze bewaarde alles zorgvuldig in een speciale tas, die in de kofferbak van haar auto lag. Ze liep naar de twee agenten die ze trof. Ze groette en liet haar badge zien. "Rechercheur Vennekers, Moordzaken!" "Hallo! Dit ga je echt heel naar vinden" sprak een agent tegen haar. Hij had een bleek gezicht. Hij was duidelijk niet op z'n gemak nu hij een dode man had gezien. Ze schudde haar hoofd. "Ik ben wel wat gewend." Hij knikte. "Dat zal best." Hij kuchte een keer. Ze liep over een smal paadje dat ongeveer 200 meter

lang was. Het was stil in het bos. Ze kwam bij een open plek in het bos, waar ze een man zag hangen aan een boom. Ze bleef een tijdje gefascineerd staan kijken. Het lichaam van de man was open gereten met iets dat een gekarteld mes kon zijn. Ze zag het gruwelijke tafereel. Ze scheen met haar zaklamp over het lichaam. Ze kwam bij het gezicht uit. Dat was nog veel erger toegetakeld, want de ogen waren verdwenen. Ze herkende het gezicht toch ergens van. Opeens drong het tot haar door dat ze keek naar het lichaam van de invloedrijke telg van de familie Lanckert. De familie Lanckert stond bekend om hun gave om van een klein beetje geld een groot fortuin te maken en runde een groot familiebedrijf in onroerend goed.

Lydia Lanckert-Kingma stond aan het hoofd van de familie met haar ijzeren wil en wet. Ze had 4 kinderen, die bijna allemaal succesvol waren. Maurits, de jongste zoon, was een uitmuntende verkoper van dure huizen. Hij hing nu aan een boom. De oudste zoon Tom was directeur van het familiebedrijf. Hij was goed met cijfers en financiën. Zijn jongere zus Laurette was zakelijk gezien ook erg goed. Ze had oog voor detail en wist met uiterste precisie een huis zo in te richten dat Maurits het met gemak verkopen kon met zijn talent. Alexandra, de jongste die ook wel Alex genoemd werd, werkte niet binnen het bedrijf. Sterker nog: ze wilde er niets mee te maken hebben. Ze was serveerster en woonde in een

klein flatje. Ze werd gezien als het zwarte schaap van de familie omdat ze anders was dan de rest.

Valery wachtte op de Forensische Dienst en ook op haar werkpartner Terry Johansson, die er nog steeds niet was. Ze baalde. Terry had blond kort haar, blauwe ogen, was 1m70 lang en van normaal postuur. Ze was 29 jaar en had samen gewoond met rechercheur Andy Carels, waarmee ze zoontje Josh van 1,5 jaar had. Ze zag haar zoontje nauwelijks, omdat ze de voogdij verloren had. Valery keek om zich heen. Het was stil in het bos. Hooguit het gezoem van muggen was hoorbaar. Ze vond het een lugubere plek. Ze liep terug naar de agenten en stelde wat vragen. “Wie heeft het lichaam gevonden?” vroeg ze. De agent met het bleke gezicht bewoog zijn hand. “De boswachter. Hij is nu op zijn ronde, maar zal zo wel terug komen.” Ze knikte. “Ik wil hem graag spreken. Als hij terug komt willen jullie hem dan vragen om op mij te wachten?” vroeg ze hem. Hij knikte. “Doen we. Hoe lang moeten wij hier nog blijven?” vroeg hij terug. Hij begon de plek nu wel heel erg vreselijk te vinden. Ze keek hem aan. “Zolang als het nodig is. Jullie hoeven niet van deze plek weg. Als jullie maar opletten of de boswachter terug komt.” Ze liep terug naar de plek van het misdrijf. Ze vond het belangrijk om goed te kijken. Ze nam alles in zich op. Daarna zou ze een hypothese bedenken. Ze zag de Forensische Dienst al komen. Ze sprak met Ray Schepers, die meteen al wat foto’s maakte van het lichaam. Ray had donker haar, een ringbaardje,

was 1m87 lang en had donkere ogen. “Duidelijk afgeslacht!” sprak hij. Ze knikte. “Ja, dat dacht ik ook. Wist je trouwens dat dit Maurits Lanckert is?” vroeg ze. Hij keek goed. “Ja, nu je het zegt! Bereid je maar voor op een pittige zaak, meid! Zijn moeder schijnt een enorm kil mens te zijn dat echt niet even zomaar iets accepteert. Ze zal in je nek staan hijgen bij het oplossen van deze zaak en ze zal eisen dat het op haar manier gebeurd” gaf hij aan. Hij maakte nog wat foto’s. Ze grijnsde. “Ze heeft zich te gedragen! Ik laat me de wet niet voorschrijven door iemand met een enorm banksaldo!”

Patholoog-anatoom Annie de Vries kwam en groette. Ze had blond half lang haar, blauwe ogen, was 1m70 lang en slank. Ze was 45 jaar, woonde samen met rechercheur Lennie Grim en was moeder van de 1,5 jaar oude Jason. Ze was voor de moordzaken belangrijk, want zij onderzocht de gevonden lichamen. Met haar medische studie en jarenlange ervaring loste zij de meest moeilijke menselijke dingen op. Ze had passie voor haar vak en had ook nog eens een bepaald soort humor.

Ze droeg een luchtig bloesje en een linnen broek. Ze rook naar citroen. Ray grijnsde naar haar. “Ha, Annie! Wat heb jij uitgespookt, zeg? Heb je in een citroenbad gezeten?” Ze grijnsde terug. “Hoi, Ray! Ik ga straks muggenbult vrij naar huis.” Valery groette ook. Annie keek naar het lichaam. Ze liep er even omheen, maar bleef er toen voor staan. “De ogen missen. Misschien liggen die hier

nog ergens.” En toen: “Jammer dat zo’n succesvolle man afgeslacht is in het bos! Iemand wou hem zo te zien heel graag dood hebben!” Terry kwam nu pas eraan gelopen. Ze stak haar hand op en riep van een afstand: “Hi!” Valery stak haar hand maar op, maar zei: “Dat werd tijd!” Hij grijnsde. “Heb je de bonus van het jaar gekregen?” vroeg hij haar flauwtjes en cynisch. Ze knikte. “Ja, zoiets. Ik denk dat Lindberg een tijdelijke black out had toen ie besloot om Terry aan mij te koppelen, maar het zou ook heel goed kunnen dat hij gewoon zichzelf is en dus nooit een slimme keuze zal maken” sprak ze in gedachten. Hij knikte haar bemoedigend toe. Ze liep naar Terry toe. “Hallo, Terry, fijn dat je nog gekomen bent! Wil je even speciale hoezen om je schoenen doen en latex handschoenen aan doen?” Terry glimlachte. “Hi, Val! Leuk je hier te zien!” Ze trok latex handschoenen aan. “Heb je nooit opgelet tijdens de rechercheopleiding?” Valery draaide zich om en liep terug. Terry haalde haar in. “Jawel, hoor! Sorry, ik zal even die hoezen halen” sprak ze verontschuldigend. Ze draaide en zich om en rende terug naar het busje van de FD, waarna ze twee hoezen pakte en aantrok. Ze kwam kort daarna terug. Ze wees op haar schoenen. “Kijk! Ik draag speciale witte hoezen!” sprak ze enthousiast over haar schoenen, waar witte hoezen omheen zaten. Valery opende haar mond. “Terry, ik ben hier al minstens 20 minuten en in die tijd heb ik al heel wat ontdekt. Ik zou het erg op prijs stellen als je voortaan op tijd op de plek van het misdrijf bent. Ik zou het ook fijn

vinden als je dan ook nog eens je keurig houdt aan alle voorschriften. Dit is wel Moordzaken en daar luistert het protocol nogal nauw. Wij mogen geen enkel spoor van ons zelf achterlaten op de plek van het misdrijf.” Terry keek haar aan. “Oh, maar ik zat met een probleem, waardoor...”

“Terry, houd op met die smoesjes! Ik ben het zat!” onderbrak Valery haar streng. Ze was kwaad. Terry zuchtte diep. “Nou, zeg! Wat heb jij?!” Ze liep verder naar Annie en groette. “Hi!” Ze keek naar het lichaam. “Oh, gruwel!” was haar reactie. Annie keek op. “Als je moet overgeven doe dat dan ver van deze plek af” sprak ze na gegroet te hebben. Terry schudde haar hoofd. “Ik hoef niet over te geven. Ik kan prima tegen een lijk” sprak ze stoerder dan ze zich in feite voelde. Ze keek nog een keer goed naar het lichaam. Ze zag bleek. Annie zag het, maar zei er niets van. Ze liet het lichaam weghalen. Valery kwam even kijken. “Ik bel jullie zodra ik klaar ben” beloofde Annie. Valery knikte. “Ja, is goed. Bel me maar.” Ze liep naar de boswachter, die bij de twee agenten stond. Terry snelde achter haar aan. Valery groette vriendelijk. Ze stelde zich netjes voor en liet haar badge zien. De boswachter knikte haar toe. Hij was niet echt spraakzaam nog. Hij was erg geschrokken van de het lichaam. Hij droeg een speciaal uniform. Hij had bruin haar, een snor en bruine ogen. Hij was stevig gebouwd.

“Meneer Renkum, ik begrijp dat u het lichaam heeft gevonden. Kunt u mij daar wat over vertellen?” vroeg ze hem. Hij zuchtte diep. “Ik

deed mijn rondes zoals ik iedere nacht doe. Ik liep naar de open plek en toen zag hem hangen.” Ze knikte hem bemoedigend toe. “Nou ja, toen ben ik terug gegaan naar hier en heb ik jullie gebeld” ging hij verder. Ze knikte. “Heeft u nog iets aan geraakt?” vroeg ze. Hij schudde zijn hoofd. “Nee.” Ze blikte naar zijn schoenen. “Ik zou graag even een afdruk van uw schoenzolen willen hebben zodat we uw voetsporen kunnen uitsluiten op het paadje en de open plek.” Hij knikte. “Natuurlijk!”

Ray kwam even later zijn voetafdrukken nemen. Terry stond er wat bij. Ze zag Annie in haar dienstauto stappen met het lichaam achterin. Ze zwaaide naar haar. Annie zwaaide terug. Ze verdween toen uit het zicht.

1

Het huis van Lydia Lanckert-Kingma was een enorm wit landhuis met 7 slaapkamers, 3 badkamers, een ruime keuken, een woonkamer, een zitkamer, 2 studeerkamers en een serre. En dat was alleen nog maar het huis. Het huis werd omgeven door een mooie grote tuin met zwembad, veranda, tuinhuis en een lange oprit.

Valery ging erheen met Terry en had nog nooit zoveel moois gezien. Ze beseftte dat haar huis wel minstens 10 keer in het landhuis zou passen. Ze remde voor het hek en drukte op een knopje. Ze kreeg een man van beveiliging door de intercom te horen. “Goedemiddag, rechercheurs Vennekers en Johansson, politie. Wij komen voor de familie Lanckert inzake een tragische gebeurtenis. Mogen wij even binnen komen?” sprak ze vriendelijk. Ze moest haar badge voor een schermpje houden. Ze draaide haar hoofd naar Terry. “Mag ik je badge even?” Terry pakte haar badge en gaf die aan haar. Valery hield die voor het schermpje en gaf die daarna terug aan Terry. Langzaam ging het hek open. Ze reed verder. Ze parkeerde haar auto op de parkeerplaats voor het huis en stapte uit. Terry stapte ook uit. “Wat een mooi huis, zeg! Wauw!” sprak ze bewonderend. Valery knikte. “Zekers! Nu gaan we naar binnen en blijven we professioneel” besloot ze, waarna ze naar de voordeur liep. Terry haalde haar in. “Ik ben professioneel! Ik ben immers een top rechercheur, hoor!” sprak ze tegen haar. Valery

zweeg. Ze had geen zin om haar gedachtes nu uit te spreken over Terry en top rechercheur. Ze vond Terry absoluut geen top rechercheur. Sterker nog: ze vond Terry helemaal geen rechercheur. Ze belde aan. Een man in een net pak deed open en groette. Valery deed weer het voorstelpraatje inclusief het tonen van haar badge. Terry toonde haar badge ook. Ze mochten binnen komen. “Als u hier zou willen wachten dan vraag ik of mevrouw u kan ontvangen” sprak de man met een keurig accent. Valery vroeg zich af of hij daarop geselecteerd was. Hij verdween met zijn keurige loopje en kwam kort daarna weer terug. Hij glimlachte. “Als u mij zou willen volgen. Mevrouw kan u nu ontvangen.” Hij ging hen voor naar een grote zitkamer, waar het zonnetje door de grote ramen naar binnen scheen. Het was een lichte kamer met gebroken witte muren, mahoniehouten meubels en verder een donkere parketvloer, waarop een gebroken wit tapijt lag om het geheel lichter te maken. Een paar mooie schilderijen sierden de muur. Op de schouw boven de haard stond een statig beeldje van een vrouw. Daarnaast stond een houten doosje. Bij het raam stond een grote fauteuil, waarop Lydia Lanckert-Kingma zat.

Lydia had donker haar dat ze keurig opgestoken droeg. Ze droeg een crème kleurig mantelpakje, dat geheel in stijl met de kamer was. Ze had een natuurlijke make-up op en had rode lippen. Ze stak haar hand naar de rechercheurs uit en liet daarbij een ring om haar vinger zien, waarvan de diamant fonkelde in het zonlicht. Valery schudde haar

vriendelijk de hand en zei toen netjes: “Mevrouw Lanckert, ik ben rechercheur Vennekers. En dit is mijn collega rechercheur Johansson. Ik wou dat ik u in andere omstandigheden kon ontmoeten, maar helaas moet ik u iets vervelends vertellen.” Lydia liet haar blik even over haar glijden, maar toen over Terry, die erbij stond als zoutzak. Terry keek ongegeneerd de kamer rond en liet haar ogen over al het moois gaan. Ze bemerkte de hand van Lydia pas toen de diamant weer fonkelde. Ze nam de hand aan en zei: “Hallo!” Lydia glimlachte niet. Ze keek met haar blauwe ogen naar Valery. Valery moest haar gaan vertellen van Maurits. Ze opende haar mond. “Mevrouw Lanckert, wij zijn hier in verband met uw zoon Maurits. Hij is vannacht gevonden door een boswachter, die zijn nachtelijke ronde deed. Helaas is uw zoon Maurits niet meer levend” deelde ze mede. Lydia’s blauwe ogen werden opeens kil en afstandelijk. Ze stond op. “Dat kan niet! Mijn zoon zou nooit ’s nachts in het bos rond lopen. Hij heeft daar niets te zoeken!” zei ze op stellige toon. Valery knikte. “Ik vind het heel erg voor u. We zijn op dit moment nog bezig met onderzoek naar wat er precies gebeurd is. We zullen u uiteraard op de hoogte houden” bleef ze rustig. Lydia keek haar aan. “Wat is er dan gebeurd?” Terry opende haar mond. “Uw zoon is vermoord.” Lydia nam haar kort op. “Is dat uw manier van koud mededelen dat mijn zoon dood is? Wie onderzoekt het lichaam van mijn zoon?” Valery stak haar hand sussend in de lucht en probeerde de situatie onder controle te houden.

“Onze patholoog is nog met hem bezig. Ze zal contact met u opnemen zodra ze meer weet. We kunnen nu nog geen uitspraken doen, mevrouw Lanckert.” “Lanckert-Kingma! U moet uw huiswerk beter doen!” beet Lydia haar toe. Ze bewoog haar vinger kwaad naar haar. “Wie is die patholoog! Ik wil haar spreken!” “Annie de Vries” antwoordde Terry. Valery baalde dat Terry zomaar gegevens vrij gaf, terwijl dat niet gebruikelijk was. Ze wist haar kalmte te bewaren. “Dokter de Vries neemt contact met u op zodra ze meer weet.” Lydia nam geen genoegen met haar woorden. Ze was nog lang niet klaar, merkte Valery. “Ik wil dokter de Vries spreken! Nu!” eiste Lydia op dwingende toon. Valery begreep nu heel goed wat Ray had bedoeld met dat Lydia niet zomaar even genoegen zou nemen met de gang van zaken en dat zij bovenop de zaken zou zitten. Valery wilde nog wat zeggen, maar Lydia riep de butler en liet hem de rechercheurs naar buiten begeleiden. “Heeft u misschien een recente foto van uw zoon?” vroeg Valery opeens. Lydia zuchtte diep. “Waarom is dat nodig?” Terry opende haar mond. “Omdat uw zoon zijn ogen mist en wij willen weten hoe hij er echt uit ziet!” Dat was een detail die nog niet vrij gegeven had mogen worden. Valery baalde steeds meer van Terry’s uitglijders. Terry maakte fouten, die hen duur kwamen te staan. Ze werden naar buiten gestuurd. Valery wachtte totdat Lydia weg was en vroeg toen met zachte stem aan de butler: “Weet u misschien welke kleur ogen Maurits Lanckert had?” Hij knikte. “Blauw, mevrouw. Net als zijn

moeder.” Ze bedankte hem en liep toen verder naar buiten. Ze liep naar haar auto, stapte in en deed haar gordel om. Terry ging naast haar zitten. Valery startte de auto en reed het terrein af. Ze reed een heel stuk over de weg en stopte de auto toen ze ver van het huis waren. Ze deed de motor uit. Terry draaide haar hoofd naar haar. “Waarom stoppen we?” vroeg ze. Valery draaide haar hoofd naar haar. “Ik heb jou twee details horen noemen, die nog niet genoemd hadden mogen worden. De eerste is de naam van onze patholoog. De tweede is dat Maurits zijn ogen mist! Dat laatste is vooral heel onprofessioneel en komt heel hard aan bij mensen! Heb je enig idee wat er nu gaat gebeuren?” pakte ze haar aan. Ze keek kwaad. Ze ging met een hand door haar haar. Ze baalde goed van haar werkpartner. Ze moest zeggen wat ze van Terry’s acties vond, omdat ze er anders mee bleef zitten. Terry keek terug. “Nee, maar zo erg is dat toch niet? We moeten wel eerlijk blijven.” Ze bewoog haar hand weer. Ze slaakte een diepe zucht. “Eerlijk? Goed, dan zal ik nu heel eerlijk tegen je zijn! Annie gaat kwaad worden als ze hoort dat jij haar naam aan Lydia Lanckert hebt gegeven. Daarbij gaat ze ook niet blij worden van dat jij hebt vermeld dat Maurits zijn ogen mist! Nu krijgt zij alle shit over zich heen. Lydia Lanckert gaat geheid met haar bellen en van de hoogste toren blazen” liet Valery haar op ferme toon weten. Ze zuchtte weer diep. Terry draaide haar hoofd naar het raam en keek naar buiten. “Zullen we maar naar het bureau gaan? Ik heb hier geen zin in!” Valery reed naar het bureau

zonder nog een woord te zeggen. Ze parkeerde haar auto op de parkeerplaats, stapte uit en gooide de portier dicht. Terry stapte ook uit. Ze liep achter haar aan naar binnen. Ze durfde even niets te zeggen, want Valery was woedend. Ze liep de gang over om koffie te gaan halen. Valery ging achter haar bureau zitten en zuchtte diep. Kip kwam met een bekertje koffie en zette dat op haar bureau neer. “Hé, Val! Wat scheelt er aan?” Ze slaakte een kreet vol ergernis. “Terry!” Hij trok een stoel bij haar bureau en ging erop zitten. Hij nam de tijd om naar haar te luisteren en haar eventueel te kunnen helpen. Ze bedankte hem voor de koffie. “Ten eerste kwam ze al te laat bij de plek van het misdrijf en ook nog eens zonder beschermende hoezen om haar schoenen en latex handschoenen. Ten tweede heeft ze zich misdragen bij de moeder van het slachtoffer door details te noemen, die nog niet genoemd hadden mogen worden. Ze heeft gezegd dat Annie de Vries het onderzoek op haar zoon doet en dat haar zoon zijn ogen mist! Als ik haar er op aanspreek dan doet het haar niks! Ze is echt onmogelijk, Kip!” Hij liet haar even uitrazen, maar zei toen: “Je treft het niet met haar!” Terry kwam binnen gelopen. Ze zag ze zitten en groette. “Hi!” Hij groette terug. Valery stond op. “Ik ga even naar buiten.” Hij stond ook op. “Zullen we even ergens koffie gaan drinken?” Ze liepen de gang op. Terry zuchtte diep. Ze snelde achter hen aan en riep: “Wacht op mij! Ik wil ook mee koffie drinken!” Hij hoorde zijn mobiel gaan en nam op. “Hallo, met rechercheur Kuperus! Hoi, Della! Ik

zoek Martha even en dan kom ik naar je toe! Geweldig!” Hij hing weer op. “Sorry, Val, die koffie moet een andere keer. Della heeft nieuws voor mij en Martha.” Valery toonde begrip en liep zelf verder door naar buiten. Hij hield Terry even tegen. “Laat haar maar even. Ze is er zo wel weer.”

Valery ging een kop koffie drinken bij Harry’s, waar wel meer rechercheurs kwamen. Harry was een man die altijd vol goede raad zat en die altijd een luisterend oor bood voor welk probleem dan ook. Hij had grijs haar, grijze ogen en was 1m80 lang. Toen hij haar aan tafel zag zitten liep hij naar haar toe met een kop zwarte koffie en groette hij. Ze groette terug. “Wat scheelt er aan?” vroeg hij. Ze zuchtte diep. “Terry” antwoordde ze slechts. Hij dacht na. “Dat is dat suffe blondje dat steeds bij jou is. Ze zal vast wel niet de meest snuggerste wezen en je op de zenuwen werken” reageerde hij meteen. Ze knikte. “Precies! Ze maakt echt stomme fouten.” “En jij krijgt zeker alle shit over je heen?” gokte hij. Ze knikte. “Ja, meestal wel. Ik leg dan wel uit hoe het zit, maar toch...” Hij glimlachte. “Weet je? Jij hebt haar niet nodig. Jij bent een goede rechercheur! Doe gewoon je werk en laat haar maar. Zolang ze jou maar niet kapot maakt met haar fouten en zolang iedereen maar weet dat zij de fouten maakt, hoef jij je niet druk te maken. Los de zaken op. Zij zal op een dag vallen en dan is haar carrière ten einde.” Ze voelde zich opeens een stuk beter. Ze glimlachte. “Dank je, Harry!” Hij boog zich naar

haar toe. “Geniet lekker van je koffie. Deze krijg je van mij!” Ze bedankte hem weer. Hij ging naar de bar terug en verzorgde koffie voor wat mensen. “Hé, Joe! Kerel! Hoe is het?” Valery hoorde haar mobiel gaan. Ze nam op. “Hallo, met rechercheur Vennekers!”

Annie stond bij de muur, waaraan een telefoon hing. Ze was alles behalve blij met wat er gebeurd was. Lydia Lanckert had haar gebeld en was flink tegen haar uit gevaren. “Valery, hoe weet mevrouw Lanckert van dat haar zoon zijn ogen mist?” Valery zuchtte diep. “Dat heeft ze niet van mij.” Annie dacht na. “Van wie dan? Terry?” vroeg ze op dringende toon. Valery knikte. “Ja! Ik heb haar er al op aangesproken, maar het deed haar niet veel.” Annie zuchtte diep. Ze deed een hand in haar zij. “Ik kreeg zojuist de wind van voren bij mevrouw Lanckert en ben zelfs bedreigd met een rechtszaak als ik niet snel de moord op haar zoon oplos. Alsof dat het enige is wat ik te doen heb! Ik zit tot aan mijn oren in de lijken!” sprak ze kwaad, maar toen milder: “Sorry, daar kun jij niets aan doen. Ik zal Terry bellen en zeggen dat ze dit nooit meer mag doen!” Valery keek naar buiten. “Dat geeft niets. Ik begrijp hoe je je voelt. Ik zit ook maar mooi met haar opgescheept.” “Die chef van jou is echt niet goed bij zijn hoofd!” vond Annie van Lindberg “Echt een licht in de duisternis!” Terry zat achter haar bureau haar mobiel ging. Ze nam op. “Hallo, met rechercheur Johansson!” Ze keek naar haar computerscherm en stuurde een

mailtje naar Andy, haar ex-vriend. Hij werkte bij Vermissingen. “Hallo, Terry, met Annie!” groette Annie meteen. “Hi, Annie! Jij hebt vast nieuws over Maurits Lanckert!” groette Terry enthousiast. Annie keek naar de muur voor zich. “Nee, maar wel over zijn moeder. Die belde me namelijk net op hoge poten op. Als ik niet snel de moord op haar zoon oplos krijg ik een rechtszaak aan mijn broek. Daar dreigde ze mee. Hoe weet mevrouw Lanckert trouwens dat haar zoon zijn ogen mist? Hoe komt zij aan mijn telefoonnummer?” vroeg ze haar. Terry dacht na. “Oh, heeft Val je niks gezegd dan?!” “Jawel! Dat zij het niet gezegd heeft” gaf Annie haar terug. Terry lachte. “Oh, wat stom! Ze is wat in de war. Ik weet niet wat ze heeft.” “Terry, ik heb geen tijd voor het spelletje: ‘Raad eens wie wat zei’”. Dergelijke fouten zoals het geven van mijn nummer en het vermelden van een feit over de dode kunnen absoluut niet! Ik ben uiteindelijk degene die erop aan gekeken wordt en die het op z’n brood krijgt. Ik zou je willen vragen om voortaan je mond te houden” pakte Annie haar aan. Ze was kwaad. Ze keek naar de witte muur, waaraan de telefoon hing. Ze dacht na over de situatie. Ze was niet blij met het feit dat ze door iemand met een flink banksaldo op zeer onredelijke wijze aangepakt was, terwijl dat niet eens gerechtvaardigd was. Ze had een hekel aan mensen die deden alsof ze heel wat waren, omdat ze geld hadden. Ze zei altijd maar dat ze liever arm dan rijk was, omdat geld soms rare dingen met mensen kon doen. Terry zuchtte diep. “Maak

jij nooit fouten?” Annie knikte. “Ik kom voor mijn fouten uit en leer ervan!” Terry dacht na. “Heb je al nieuws over Maurits Lanckert?” Ze had die vraag al eerder gesteld. Blijkbaar was het haar ontgaan. Annie schudde haar hoofd. “Nee, Terry! Ik bel wel zodra ik nieuws heb! Dag!” Ze hing op. Ze slaakte een zucht vol ergernis.

2

Ze liep naar de tafel terug, waarop Maurits lag. Ze had de autopsie rond, maar miste zijn ogen nog om hem volledig te kunnen laten begraven. Ze dacht na. Ze besloot om terug te gaan naar de plek van het misdrijf. Misschien dat daar de ogen nog lagen. Nu het daglicht was, was het beter te zien. Ze belde even met Ray Schepers om te vragen of hij met haar mee wilde gaan. Ze verliet kort daarna het bureau en stapte in haar auto. Ray kwam bij haar zitten. Hij ging met haar mee. “Dus je hebt Terry even aangepakt?” Hij had geluisterd naar haar verhaal. Ze knikte. “Ja, alleen deed het haar niet veel. Ze bood zelfs niet eens haar excuses aan. Ik weet dat dit soort dingen echt wat voor Terry zijn. Valery is er veel te professioneel voor. Zij doet haar werk tenminste goed” sprak ze, terwijl ze reed. Ze dacht na over de zaak. “Wat voor kleur ogen zoeken we eigenlijk?” wilde hij weten. Ze dacht na. “Blauwe. Volgens Valery heeft hij net zulke blauwe ogen als zijn moeder” antwoordde ze in gedachten. Hij knikte. “Dat wist je zeker al na je autopsie.” Ze grijnsde. “Ik heb een DNA test laten uitvoeren. Blauwe ogen” sprak ze met een soort van triomf. Ze zei het niet om arrogant over te komen, maar meer om aan te geven dat ze blij was met haar ontdekking. Ze reden de stad uit naar het bos. Het was een half uurtje rijden. Ze vond het niet erg, want dan had ze even een beetje frisse lucht. Ze zat anders maar in het mortuarium bij lijken. Ze hadden haar

auto genomen. Ze dacht na over de zaak. “Geld is ook niet alles!” sprak ze in gedachten. Hij draaide zijn hoofd naar haar. “Hoe bedoel je?” vroeg hij haar om uitleg van wat ze bedoelde. Ze slaakte een zucht. “Sommige mensen worden van veel geld niet bepaald aardig. Die vinden zichzelf dan opeens heel wat” legde ze uit. Ze ging met een hand door haar haar, terwijl ze haar andere hand aan het stuur hield. Hij knikte. “Zoals Lydia Lanckert-Kingma?” Ze knikte. “Precies!” Ze stapte uit de auto en trok speciale laarzen aan. Ze pakte ook een koffer uit haar kofferbak. Ze deed speciale hoezen om haar laarzen. Hij deed ook speciale hoezen om zijn schoenen. Zolang de plek nog niet vrij gegeven was mochten ze er niet zomaar met schoenen rondlopen. Ze liepen samen naar de plek. Ze keek naar de boom, waar Maurits had gehangen. Ze herinnerde zich nog hoe het was geweest. Ze keek naar de grond. “Wat zou de dader met de ogen hebben gedaan?” vroeg hij zich hardop denkend af. Ze dacht na. “Waarschijnlijk weg gegooid hebben hier ergens.” “Waarom al die moeite doen?” reageerde hij. Hij keek om zich heen. “Ik bedoel, hij of zij snijdt de ogen eruit en gooit ze ergens weg. Dat slaat toch nergens op?” Ze begonnen te lopen, hun ogen op de grond gericht zoekend naar twee ogen. “De dader wil het ons moeilijk maken of wil juist iets zeggen met het weghalen van de ogen” analyseerde ze voor zich weg “Het is dat we weten wie het slachtoffer is, anders hadden we wat meer moeite moeten doen voor de identificatie.” Hij knikte. “Ik dacht dat

identificatie door vingerafdrukken, DNA testen en gebitsgegevens gebeurde?” merkte hij op. Ze knikte. “Ja, dat klopt. Toch zijn ogen ook belangrijk. We kunnen als het lichaam van buiten compleet is zien of dat overeen komt met foto’s van hem of haar. Die foto’s hebben we dan van de familie of in huis gevonden. Dat maakt het een stuk makkelijker” legde ze uit hoe het zat. Ze bleef even staan en goed. “Oh, dus de ogen zijn nog weer een extra bevestiging van wie het lijk in feite is” concludeerde hij. Hij was ook blijven staan. Ze knikte. “Ja, precies.” Ze liepen verder. Ze kwamen bij bosjes uit. Ze pakte een stok en begon de vegetatie uit elkaar te slaan met de stok om zo een weg te banen door de vegetatie. Hij volgde haar. Ze was niet bang in het bos, merkte hij. Ze was ondernemend en inventief. Hij was zelf ook zo. Hij pakte haar opeens bij haar arm vast toen hij wat zag. Hij trok haar zachtjes naar achteren. “We moeten hier weg. Ik zie daar een wild beest, dat in de aanvalshouding staat.” Ze schrok. Ze liep voorzichtig naar achteren. Hij pakte de stok uit haar handen legde die zachtjes op de grond neer. Ze slikte. Ze begon nu toch wel behoorlijk bang te worden. Ze probeerde rustig te blijven ademen. Ze moest hier weg. Ze stond op het punt om een paniekaanval te krijgen. Hij liep nog steeds naar achteren. Ze kwamen weer bij de open plek terug. Hij keek naar haar. “Heb je parfum op?” vroeg hij haar. Ze schudde haar hoofd. “Ik ruik hooguit naar lijken.” Hij dacht na. “Dat ruikt zo’n beest meteen.” Ze slikte. “Zullen we weer terug naar de auto gaan? Ik kom wel

terug als dat beest weg is” besloot ze. Haar ademhaling versnelde. Hij knikte. Hij merkte het. “Rustig ademen. Niet in paniek raken. We gaan terug naar de auto.” Ze liepen weg van de open plek het paadje op. Ze versnelde haar pas, maar hij trok haar aan haar arm om haar pas te vertragen. “Rustig blijven lopen. Dan zal er niets gebeuren” zei hij tegen haar. Ze zag in de verte haar auto staan en wilde dat ze er al in zat. Ze pakte haar autosleutels en opende de auto snel. Ze stapte in de auto en gooide de koffer op de achterbank. Ze nam de moeite niet om van schoenen te verwisselen en deed de portier op slot. Hij zat naast haar. “Rustig maar” zei hij tegen haar. Ze ging met een hand door haar haar. “Het gaat wel.” Hij schudde zijn hoofd. “Je bent helemaal geschrokken. Zal ik rijden?” Ze schudde haar hoofd. “Nee, want ik wil de auto niet meer uit!” Hij deed de plastic hoezen in een plastic zak en legde die op de achterbank. Ze startte de auto. Hij keek naar haar. “Annie, je draagt je plastic hoezen nog om je schoenen” zei hij tegen haar. Ze keek naar haar schoenen en begon te lachen. “Oh, suf van me!” Ze trok de hoezen om haar schoenen weg en gooide ze op de achterbank. Hij bleef rustig. Hij leek niet eens bang te zijn geweest van het wilde beest. Ze schaamde zich een beetje. Ze glimlachte om zich een houding te geven. “Nou, die ogen vinden we wel een keer terug” zei ze optimistisch. Hij keek naar haar. “Wacht maar even met rijden. Daar is de boswachter.” Ze deed de motor maar weer uit. Ze zocht haar legitimatie, waarop stond dat ze

patholoog was. De boswachter tikte op het raampje. Ze schrok. Ze draaide het raampje open. “Sorry, mevrouw, ik wilde u niet laten schrikken. Alles goed met u beide?” Hij keek de auto in. “Ja, prima” antwoordde ze gespannen. Ze liet hem haar legitimatie zien. Ray liet de zijne zien. De boswachter knikte. “Sorry, dokter de Vries! Ik moet altijd even controleren, want er zitten hier ook wel eens stelletjes die in de auto bezig zijn met hoe zeg ik dat netjes tegen een dame?” Ze keek hem aan. “Met seks?” Hij knikte. “Ja, precies! Ik wou het even netjes formuleren. U bent tenslotte een dame” zei hij met een blik op Ray, die zijn blik beantwoordde met een grijns. “Ik ben ook dokter” gaf ze aan. Hij knikte. “Natuurlijk” sprak hij droogjes. Ze grijnsde. “We waren hier op zoek naar bewijsmateriaal vanwege de moord die hier gepleegd is” legde ze uit wat ze hier waren komen doen. Hij knikte. “Oh, ja, die vent. Maurits Lanckert! Erg jammer dat zo’n smerige rat hier het leven laat! Niet bepaald stijlvol!” merkte hij met een diepe frons op zijn gezicht op. Hij wreef met een hand over zijn kin. Ze dacht na over de woorden ‘smerige rat’. “Smerige rat?” echode Ray naast haar. De boswachter knikte. “Weten jullie dat dan niet? Die vuile smeerpomp kwam hier regelmatig met een meisje om... vergeef het me, dame, seks met haar te hebben, terwijl hij getrouwd is!” Hij scheen maar niet te kunnen onthouden dat ze dokter was, bemerkte ze. Hij ging verder alsof hij een leuke anekdote in de kroeg vertelde. “Als ik hem dan betrapte en vriendelijk verzocht om hier

weg te gaan dan begon hij met zijn portemonnee te wapperen. Je kent dat wel! Lekker interessant doen met centjes. Laten zien dat je geld hebt. En dan dat kak accent erbij. Hij bood me 100 euro als ik hem z'n gang liet gang." Ray raakte nieuwsgierig. "En?" De boswachter had die aanmoediging waarschijnlijk niet eens nodig gehad, want hij ging onverstoorbaar verder. "Ik zei hem dat ik dat niet kon doen. Dit is wel een beschermd gebied. Daar mag niet geconsumeerd worden. Ik wil geen troep, zoals condooms, vinden." Ze knikte slechts. "Ging hij weg?" wilde Ray weten. De boswachter knikte. "Ja, de eerste keer wel. Als een echte heer het betaamt. Niks aan het handje. De tweede keer werd ie wat minder netjes en zei hij me dat ik die 100 euro maar gewoon moest aannemen en verder mijn mond moest houden. Nou snap je wel dat ik niet zomaar geld aan mag nemen. Ik heb natuurlijk ook een status als boswachter." Hij wierp een blik op Annie, die het verhaal in stilte volgde en zei toen: "U bent dokter, hè? Ik kom niet zo vaak in de stad bij een dokter, maar dat zou ik zo onderhand wel moeten, want ik heb iets ergens zitten wat jeukt en pijn doet. Het is rood en vreselijk geïrriteerd." Hij had eindelijk helder dat ze dokter was en begon haar nu om een gunst te vragen. Ze dacht na. "Wat heeft u en waar?" vroeg ze. Ze dacht na over wat het zou kunnen zijn. Hij dacht na. "Eh, die man naast u is geen dokter of wel?" Ze schudde haar hoofd. "Nee, hij is forensisch wetenschapper" gaf ze aan. Hij boog zich naar haar toe en fluisterde in haar oor: "Het

zit aan mijn bal en is rood. Als ik u zeg waar ik woon kijkt u dan even?” Ze maakte haar gordel los en stapte uit de auto. Ze was het beest vergeten. Ze liep een eindje van de auto af. “Laat maar zien” zei ze. Hij lachte wat gegeneerd en liep naar haar toe. Hij dacht na. “Ik ben dokter” zei ze tegen hem, om hem over z’n gène heen te helpen, voor het geval hij weer dacht aan dat ze een dame was. Hij knikte. “Ja, tuurlijk.” Hij deed zijn broek los en liet die zakken. Hij had een boxersshort aan met een vrolijk printje. Hij liet die zakken. Ze keek. Ze knikte. “Dat ziet eruit als een steenpuist. Daarvoor moet u echt naar uw eigen dokter. Die steenpuist moet verwijderd worden” zei ze tegen hem. Hij deed zijn boxersshort weer aan en trok zijn broek weer op. “Moet dat echt?” Ze knikte. “Ja, want anders wordt het alleen maar erger en pijnlijker. Het is een simpele ingreep die uw eigen huisarts prima kan doen.” Hij dacht na. “Dank u, dokter! Wat ben ik u schuldig voor dit consult?” bedankte hij haar vriendelijk. Ze glimlachte. “Niets! Ik moet nu weer gaan. Ik heb het druk” zei ze. Ze liep terug naar de auto en stapte in. Hij kwam nog even bij de auto staan. “Wil je nog weten wat die vuile rat verder deed?” Ze schudde haar hoofd. “Een ander keertje! We moeten nu echt weg.” Ze deed haar gordel om en startte de auto. Hij stapte opzij, zodat ze weg kon rijden. Ze gaf gas en reed weg. Ze deed het raampje van haar auto weer dicht. Ray keek naar buiten. Hij dacht aan wat de boswachter opeens had gezegd. “Annie, wat had hij nou wat rood en geïrriteerd was? Is het wat ik

denk dat het is?” vroeg hij haar opeens. Ze reed de weg op. “Wat denk je dan dat het is?” vroeg ze hem terug. Hij dacht na. “Tets gênants.” Ze dacht na over of ze het wel moest zeggen. Ze gaf gas. “Oké. Tussen ons gezegd en verzwegen. Een joekel van een steenpuist op zijn teelbal!” vertelde ze hem toen maar wat de boswachter had. Hij draaide zijn hoofd naar haar. “Au!” Ze knikte. “Juist, ja.” Ze reden verder. Ze dacht terug aan de ogen van Maurits. Die hadden ze niet gevonden. Waren die wel in het bos door de dader achtergelaten? Of was de dader iemand die graag souvenirs bewaarde van de moorden die hij pleegde? Als de ogen nog in het bos lagen dan konden wilde dieren er ook mee aan de haal gaan. Ray had ook zo zijn gedachten. Hij hoorde zijn mobiel gaan en nam op. “Hallo, met forensisch wetenschapper Schepers!” “Hé, Ray, met Valery! Ik ben op zoek naar Annie. Volgens haar collega is ze met jou op zoek naar de ogen van het slachtoffer in het bos?” hoorde hij de stem van Valery. Hij reageerde meteen. “Hé, Val! Ik zet mijn mobiel even op de speaker. Annie en ik zitten in de auto.” En toen tegen Annie: “Valery zoekt jou.” Annie reageerde meteen: “Hoi, Valery! Zeg het eens!” “Lydia Lanckert-Kingma was hier” begon Valery te praten. Annie vroeg zich af wat er aan de hand was. “Oh” was haar niet bepaald enthousiaste reactie. Valery ging verder. “Ze heeft een pakje over de post gekregen met daarin twee blauwe ogen.” Nu raakte Annie geïnteresseerd. Ze remde voor een stoplicht. “Wanneer heeft ze dat

gekregen?” Valery antwoordde meteen. “Een uurtje geleden. Ze was behoorlijk over haar toeren en was uiterst ontevreden over het feit dat je weg was. Della heeft haar te woord gestaan. Die onderzoekt het pakje nu op vingerafdrukken en andere sporen.” “Heb je de vingerafdrukken van Lydia Lanckert?” vroeg Annie meteen. Ze gaf gas toen het stoplicht op groen sprong. “Nee, helaas. Toen Della erom vroeg werd ze woedend. Dat we daarmee alleen haar afdrukken konden uitsluiten had ze geen boodschap aan” antwoordde Valery. Ze zat achter haar bureau. Terry stond bij haar bureau te wachten op wat er verder ging gebeuren. Annie zuchtte diep. “Dat mens zal ons ook niet helpen! Wil ze nou dat we de moord op haar zoon oplossen of niet?” sprak ze gefrustreerd. Ze stuurde het terrein van het bureau op en parkeerde haar auto. “Ja, en snel” gaf Valery aan. Annie stopte de motor. Ze trok de sleutels uit het contact. “Dat dan weer wel” sprak ze met een zucht. “Heeft ze op het bureau nog iets aan geraakt?” Ze kreeg opeens een goed idee. Als Lydia iets had aangeraakt dan hadden ze haar afdrukken en konden ze die vergelijken met die op het pakketje. Misschien had ze wel een koffie aangeboden gekregen. “Nee, helemaal niets. Ze wou zelfs geen koffie of iets anders hebben” zei Valery, die haar gedachten had geraden of hetzelfde idee had gehad. “Della werkt nu aan het pakje. Ze heeft de ogen in een speciale pot gedaan voor jou, zodat jij die kunt onderzoeken.”

Annie liep met Ray naar binnen. “Della is geweldig!” Ze zag Valery zitten en stak haar hand op. Valery verbrak de verbinding en kwam naar de gang. “Bereid je maar voor op nog meer Lydia Lanckert-Kingma. Oh, en spreek haar achternaam volledig uit, want ze corrigeert je echt meteen. Tik op de vingers!” waarschuwde ze haar met een serieus gezicht. Ze trok toen een grappig gezicht en deed alsof ze een tik op de vingers kreeg. Terry kwam erbij staan. “Serieus! Dat mens is echt niet gezellig!” Annie lachte. “Dat heb ik al mogen ervaren. Ik geloof dat ik maar even ga kijken naar die ogen. Heeft Della ze nog of zijn ze al bij mijn kamer bezorgd?” Valery dacht na. “Oh, daar heeft Della niets over gezegd. Zal ik haar even bellen om dat te vragen?” Annie schudde haar hoofd. “Nee, ik loop wel even bij haar langs. Bedankt voor het bellen!”

Ze liep een lange gang over naar het lab dat helemaal aan de zijkant van het bureau in de kelder, waar nauwelijks ramen waren. Alles was zo gemaakt dat er geen zonlicht naar binnen kon. Zo kon stof al deels vermeden worden. De tl-lampen aan het plafond en de witte tafels met daarop microscopen en andere benodigdheden maakte dat het lab ziekenhuisachtig aan deed. Alles was steriel en opgeruimd.

Ze liep even later bij Della Gieskens, een forensische wetenschapper, die gespecialiseerd was in vingerafdrukken en sporen. Della stond bij een tafel met het pakje en bekeek de doos grondig. Ze had roodbruin haar, blauwe ogen,

was 1m72 lang en was van normaal postuur. Ze droeg een witte labjas en had verder een blauwe broek aan. Ze keek op toen ze Annie zag staan. Ze stak haar hand op. Ze verliet haar werkplek even en ging naar een ruimte, waar ze konden praten. Ze mochten in het lab niet praten. Daarmee zouden ze bewijsmateriaal kunnen besmetten. Dus was er een speciale ruimte om wel te praten met elkaar.

“Ik neem aan dat je het verhaal al hebt gehoord van Valery. Sjezus, zeg! Die vrouw was echt des duivels” sprak Della, terwijl ze plaatsnam op een bank. Annie ging op een andere bank zitten. “Ik hoorde van Valery dat ze flink tekeer tegen je is gegaan” reageerde ze rustig. Della knikte. “Op z’n zachtst gezegd, ja.” En toen deed ze een mededeling: “Trouwens, ik heb de ogen in een speciale pot gedaan en in bewaring genomen. Je kunt de pot zo meekrijgen. Ik zal zo weer verder met het pakje. Ik heb nog meer dingen liggen die vandaag moeten.” Ze stond op en nam een bekertje water. “Ook wat te drinken?” Annie bedankte haar vriendelijk. “Nee, ik moet zo echt weer verder. Dank je!” Della dronk het bekertje snel leeg en gooidde het in een prullenbak. Ze keek even in de spiegel en liep toen naar de gang. Annie volgde haar. Niet lang daarna kreeg ze de pot met ogen mee.

De lange gang naar het mortuarium was aan weerszijden behangen met posters van het menselijke lichaam, vingerafdrukken, DNA-structuur en andere wetenschappelijke dingen.

Het meest fascinerende wat er hing was toch wel de poster met daarop meerdere plaatjes met uitleg. Het had een biologieboek kunnen zijn. Toen ze het mortuarium binnen kwam met de pot en haar koffer waren er een paar collega's van haar komen kijken. "Wie heb je nou weer gevraagd om een oogje in het zeil te houden?" vroeg Guus haar flauwtjes. Ze grijnsde. "Ik dacht dat jij wel wat meer toezicht nodig hebt!" Hij lachte. Ze liep naar haar kamer en zette de pot op tafel neer. Ze zag toen pas dat er een skelet in haar stoel zat met een doktersjas aan en een blonde pruik op. Ze grijnsde. Dat vond ze nog eens leuke humor. Ze besloot om het skelet te laten zitten in haar stoel. Eens zien wie er dachten dat zij het was!

Het mortuarium bestond uit een lange gang, die vanaf Moordzaken te betreden was via een trap naar beneden. Na de klapdeuren was er een lange gang, die aan weerszijden kamers had. Links de kamers van de Pathologen, waar ze hun verslagen maakten en waar ze achter een bureau konden werken aan verslagen of dingen konden opzoeken. Rechts waren de onderzoeksruimtes, waar de autopsies plaatsvonden. Iedere Patholoog had tegenover zijn of haar eigen kamer een onderzoeksruimte. Aan het einde van de gang was rechts de kamer met de koelcellen, waar lichamen bewaard werden. Die ruimte bestond uit verschillende speciale aluminiumkasten, waarin schuiftafels waren waarop de lijken met een wit laken eroverheen. Links op de gang was een kamer met kluisjes, waar de pathologen hun